

**Modře označené štítky znamenají,
že není zaplacené předplatné!
Předplatné na jeden rok je
38,10+ 1,90 (GST) = 40 kan. dolarů
Cena 1.62 + 0.08 (GST) = 1.70 dolaru.**

Agreement # 40005374/ Registration # 09089

**Datum, dokdy jsou
noviny předplacené,
je v pravém horním
rohu štítku!**

J Time
Committed
Á délaí
convenu

Telefon: 416/530-4222

Fax: 416/530-0069

E-mail: abe@zpravy.ca
abe@satellite1-416.com

ČESKOSLOVENSKÝ ČTRNÁCTIDENÍK - CZECHOSLOVAK BI-WEEKLY

No. 17.

(417.)

Vol. 18.

satellite

1-416

Thursday,

September 11,

2008

Published by ABE, P. O. Box 176, Station „E“, Toronto, Ontario, Canada M6H 4E2

www.satellite1-416.com nebo www.zpravy.org nebo www.zpravy.ca

Za Tomášem Baťou

V pondělí 1. září 2008 zemřel v Torontu, necelé tři týdny před svými čtyřicetdeváctými narozeninami, pokračovatel nejvýznamnější české (a československé) průmyslové dynastie, Tomáš Baťa ml. Narodil se 17. září 1914 ve Zlíně (v životopisné encyklopedii Canadian Who's Who z r. 2006 je jako země jeho narození uvedeno Československo, které vzniklo 4 roky po jeho narození a v r. 2006 už zase víc než deset let neexistovalo - náhoda? Ozvěna jeho politické inklinace?)

Mladý Tomáš studoval ve Zlíně, v Anglii a Švýcarsku a na obchodní akademii v Uherském Hradišti. V roce 1932, kdy jeho otec, Tomáš Baťa st., zakladatel Baťova obuvnického impéria, zahynul při leteckém neštěstí, mu bylo 18 let. Firma Baťa v té době byla největším výrobcem obuvi na světě (vyráběla 36 milionů párů obuvi ročně). Vedení firmy se ujal Tomášův nevlastní strýc, Jan A. Baťa. Firma přežila nacistickou okupaci, která byla zodpovědná i za přesun značné části činnosti firmy do Kanady na jaře 1939. Skupinu baťovců, která hrála tak významnou roli nejen v historii firmy Baťa, ale i Kanady, vedl mladý Tomáš Baťa. Firma Baťa vybudovala v jižním Ontariu vesnici Batawa (název spojující jméno Baťa s poslední slabikou jména Ottawa), kde vedle bot byly na začátku války vyráběny i zbraně (Baťovy obráběcí stroje byly tehdy mnohem vyspělejší než kanadské). Nikoho nepřekvapilo, že Dne Spojených národů v Batawě 5. července 1942, organizovaného odbočkou Československého sdružení a Sokolem se zúčastnili, jako hosté Tomáše Baťu, dva ministři kanadské vlády, T. A. Crerar a C. Gibson a zástupci spojeneckých států, včetně zástupce československé vlády v exilu. (Patří mezi ironické hry osudu, že několik měsíců po oslavě 60. výročí příchodu Baťovců do Kanady v roce 1999, firma Baťa zastavila výrobu obuvi v Kanadě - s třetím světem ani firma Baťa nemohla soutěžit).

26. října 1946 se mladý Tomáš Baťa oženil se Sonjou Ingrid Wettsteinovou, s ženou, jejíž věhlas v kanadském (i světovém) obchodním světě možná dokonce předčí i pověst jejího manžela (a není to jen Baťovo

muzeum obuvi, které je jejím dítětem). Baťovi mají čtyři děti, tři dcery a jednoho syna. Jejich manželství zřejmě bylo velmi šťastné - podle Tomáše Baťu hlavně proto, že nikdy nemíchali dohromady lásku a "business".

Uvádět všechny funkce a pocty, kterých se Tomáši Baťovi dostalo by vyplnilo pár stránek. Tak alespoň několik: byl čestným předsedou Baťovy společnosti, která - v roce 2006 operovala továrny na obuv a prodejny obuvi ve více než 60 zemích, zaměstnávala přes 58 000 lidí a prodávala přes 300 milionů párů obuvi ročně. Byl členem ředitelské rady, prezidentem nebo guvernérem podniků jako *Canadian Chamber of Commerce*, *National Ballet Guild of Canada*, *Canadian Council of Chief Executives*, *Trent University*, *IBM Canada Ltd.*, *IBM World Trade Americas*, *Canadian Pacific Air Lines*, *Business Advisory Council IFC (World Bank)*, *International Trade Advisory Committee to the Government of Canada*, *International Chamber of Commerce* atd. Rovněž zastával funkci odborného poradce v Komisi OSN pro nadnárodní společnosti a čestného předsedy v *Canada-India Business Council*. Tomáš Baťa byl nositelem ošatky významných řádů a poct: nejvyššího kanadského vyznamenání *Companion, Order of Canada*, *Fellow, International Academy of Management*, čestný doktorát Vysoké školy ekonomické v Praze, čestný doktorát *Technické univerzity* v Brně, čestný doktorát *York University*, *St. Francis Xavier University*, *Paul Harris Fellow (Rotary)*. Sloužil v Kanadské rezervní armádě jako kapitán *Hastings & Prince Edward Regimentu* (v roce 1999 byl jmenován čestným plukovníkem). Do pozdního věku sportoval. Ale pro mne a myslím, že i pro mnohé krajany, co zůstane trvale spojeno s jeho jménem byla jeho přítomnost, jakási nezahladitelná moravská bodrost, nefalšovaná lidovost, vědomí společného osudu se všemi. Všichni, ať jsme se na něj dívali jakkoliv, jsme se cítili nějak bezpečněji jeho přítomností. Paní Baťová a všem členům jeho rodiny vyslovujeme upřímnou soustrast.

Josef Čermák

Pastor Slovenského Luteránského kostela sv. Pavla v Torontu. Rev. Ladislav Kozák, zná (a miluje) hudbu jako málokdo. Pojedete-li s ním někdy jeho autem (a budete-li hodni), zahraje Vám ukázkovou muziku nejlepších skladatelů - klasické hudby (jako třeba Bachovu) a písničkářů českých a slovenských, ale také Beatles; a samozřejmě lidové písně: slovenské, české, maďarské, židovské a co já vím jaké jiné.

2. září jsme si vyjeli k Georgian Bay. A já byl hodný. A rev. Kozák mi připravil koncert, na který hned tak nezapomenou: přehrál mi celou Smetanovu *Mou vlast* v provedení České Filharmonie pod

MÁ VLAST V TORONTU (vlastně v North Yorku)

Datum k zapamatování: 18. září 2008

taktovkou Jiřího Bělohlávka z roku 1993. Já (a asi i jiní krajané) si někdy myslíme: to už jsme mockrát slyšeli, to už nám celkem nic neříká, ta muzika patří minulosti.

Jeli jsme krásnou krajínou, která nás vítala prvními rudými a oranžovými listy, pod oblohou tak blankytnou a zametenou, že se mi zdálo, že jedeme do nebe. A do toho zněly hravé tóny rodící se řeky, prosté lidové melodie (jako třeba *Kočka leze dírou...*), které nejčestější genius

naší hudby, vedený osudem po cestách pro hudebníka nejoblavějších, přetvořil v drahokamy zvuku; vzdorné akordy husitského chorálu, rozesmáté tony jásavého přitakání životu v motivu *Proč bychom se netešili...* A já seděl zaposlouchán do hudby, kterou jsem slyšel tolikrát, jako kdybych ji slyšel poprvé. A po dlouhé době jsem cítil - pokorně a současně i hrdě - svoji příslušnost k zemi, v níž jsem se narodil. Země, která dala světu Smetanu a jeho

Mou vlast zvonila na zvonici světa.

Proč to píší? 18. září ve 20:00 večer provede *Mou vlast* Torontská Filharmonie, řízená Kerry Strattonem (nositelem, mimo jiné, Masarykovy ceny ČSSK) ve Fordově Centru v North Yorku. Maestro Stratton zná Smetanovu (a českou hudbu vůbec) jako málokdo. Čtyři dny před tím, 14. září 2008 od 17 hodin v kostele sv. Václava bude mít Kerry Stratton přednášku o *Mé vlasti* s hudebními ukázkami.

Smím-li Vás o něco poprosit, přijďte si poslechnout Strattonovo provedení *Mé vlasti*. Myslím, že nebudete litovat.

Josef Čermák

40 let a jeden měsíc po okupaci 21. září 2008 - Plastici v Torontu

In 1976, a loose outfit of rock musicians inspired by artists such as Frank Zappa and the Velvet Underground had become something of a legend. Formed in the late sixties, their moody, psychedelic sound had earned them a legion of fans across communist Czechoslovakia, but also the unwanted attention of the police. With their long hair, weird sound and blatant refusal to conform to the stifling norms of the culturally barren period that followed the August 21, 1968, Soviet-led invasion, they must have been the regime's worst nightmare.

In association with Richard Krpač,
Consul General of the Czech Republic

THE PLASTIC PEOPLE OF THE UNIVERSE

+ Friendly Rich and the The Lollipop People
Sunday September 21 at 8:30 pm

The Phoenix

410 Sherbourne,

between Wellesley and Carlton

Adv Tix \$25

ticketweb.ca, Rotatē This, Circus Books And Music

"What's it like making rock 'n' roll in a police state? The same as anywhere else, only harder. Much harder" -Paul Wilson, 1983 The rock band that actually changed the course of history was not the Beatles or Bob Dylan or the Rolling Stones — it was the little-known PLASTIC PEOPLE OF THE UNIVERSE, the Czech group that went from a primitive psychedelic band to jailed dissidents to national heroes by helping spur the formation of Charter 77, the human rights organization that was instrumental in fomenting dissidence in the former Czechoslovakia and negotiating the smooth and peaceful transition of power from totalitarian communism to democracy. They got their name courtesy of THE MOTHERS OF INVENTION and were born amid the Soviet invasion of Czechoslovakia in late 1968. Evolving during one of the chilliest periods of the Cold War, they got their Western rock via remote feed, and this accounts for their unique sound lodged firmly in the Central European landscape. In addition to a repertoire of VELVET UNDERGROUND, DOORS, and MOTHERS covers, the band distinguished themselves with garish face paint, satin togas, and wild original compositions. In 1969, they enlisted the help of Canadian language teacher Paul Wilson to provide vocals and to teach the band English lyrics for their compositions. They endured many years of government harassment and persecution, all while continuing to develop their sound and an ardent following while cementing their place as fathers of the Czech musical underground. Having lost state sanction as professional musicians early in the Soviet occupation, the band often appeared in the guise of amateur entertainment at weddings, dances and family parties, as well as in the occasional underground festival. Their equipment was often laboriously hand-made, and rehearsals were usually conducted without amplification in the secrecy of friend's and family's crowded apartments. Arrangements were typically practiced as individual parts, with the combined works being put together in impromptu fashion only on those rare occasions when the band found themselves with an opportunity to perform on stage. They managed to record their first album, "Egon Bondy's Happy Hearts Club Banned" in 1974, although it would not be released until 1978 in France. Members of both the band and their audiences were often arrested, and at one such performance in 1974, state police rounded up hundreds of student fans and band members, imprisoning six and expelling dozens from their universities. In the spring of 1976, Czech police raided dozens of flats and communal homes; arrested twenty-seven members of the Plastics and other underground bands; confiscated and destroyed most of their instruments and equipment; and seized countless texts, music sheets, tapes and photos. Five members of the Plastics were imprisoned. By the late seventies, several members of the band had relocated to Vienna, where they continued to perform and record. The band dissolved in 1989, shortly before the collapse of the communist regime in Czechoslovakia but reformed in 1997. THE PLASTIC PEOPLE OF THE UNIVERSE stand out in the history of modern music due to their completely remarkable story of persistence in the shadow of suppression behind the Iron Curtain in post-'Prague Spring' Czechoslovakia. TOM STOPPARD'S recent hit play ROCK 'N' ROLL is central to the story of The Plastics although it is told from the sidelines by fictional characters. "It's a story not of activism but of whimsy treated as sedition, stubbornness met by brutality and a regime unknowingly consolidating its opposition."

GARY TOPP PRESENTS

Czech & Slovak Institutions

České velvyslanectví Czech Embassy

251 Cooper St.
Ottawa, ON K2P 0G2
Tel.: (613) 562-3875
Fax: (613) 562-3878
E-mail: ottawa@embassy.mzv.cz

Slovenské veľvyslanectví Slovak Embassy

50 Rideau Terrace
Ottawa, ON K1M 2A1
Tel.: (613) 749-4442; 749-4450
Obch. zast.: (613) 748-1773
Fax: (613) 748-0699

Český konzulát v Montrealu

Czech Consulate in Montreal
1305 Ouest Avenue des Pines
Montreal, QC H3G 1B2
Tel.: (514) 849-4495
Fax: (514) 849-4117
E-mail: montreal@embassy.mzv.cz

Český konzulát v Torontu

Czech Consulate in Toronto
2 Bloor Street West, Suite 1500
Toronto, ON M4W 3E2
Telephone: 416-972-1476
Fax: 416-972-6991
E-mail: toronto@embassy.mzv.cz
Úřední hod.:
pondělí až pátek 09.00 - 12.00

Honorary consulate of the Czech Republic

Calgary, AB
Honorary Consul: Jaroslav Jelínek
611-71st. Avenue SE.,
Calgary, AB T2H 0S7
Tel.: (403) 269-4924,
fax: (403) 261-3077.
E-mail: jelinek@terramanagement.com.

Vancouver, BC
Honorary Consul: Michael D. Adlem
1055 Dansmuir St., 23 poschodi,
Vancouver, BC V7X 1J1
Tel.: (604) 891-2296,
fax: (604) 683-6498
E-mail: vancouver@honorary.mzv.cz

Winnipeg, MB
Honorary Consul: William Randa
310-115 Bannatyne Ave.,
Winnipeg, MB, R3B 0R3
Tel.: (204) 942-0981, fax +1 (204) 947-9626
E-mail winnipeg@honorary.mzv.cz.

Honorary consulates of the Slovak Republic

Calgary, AB:
208 Scenic Glen Place N.W.,
Calgary, AB T3L 1K3.
Tel. and Fax: (403) 239-3543,
Mobil: (403) 540-1668, (403) 399-9982
luzanzotto@shaw.ca
Mr. Ludovít Zanzotto, Honorary Consul
Jurisdiction: Alberta and Saskatchewan

Montreal, QC
22, Place de la Madeleine
Dollard des Ormeaux, Quebec H9B 1W3
Tel.: (514) 421-2972, Mobil: (514) 585-2496
Fax: (514) 421-1583
slovex@sympatico.ca; slovex@slovex.com
Dezider Michaletz, Honorary Consul

Toronto, ON:
1 King Street West, Suite 1202
Toronto, ON M5H 1A2
tel: 416/862-1270 fax: 416/363-3528
michaelm@ontarioclub.com
Michael Martinec, Honorary Consul
Jurisdiction: Province of Ontario

Vancouver, BC:
200-247 Abbott St.
Vancouver, BC V5Z 1E4
Tel. & Fax: (604) 682-0991
www.slovakia.org
Hours: Tuesday 14:00-16:00,
Thursday 10:00 - 12:00
Mr. Stanislav Litiak, Honorary Consul
Jurisdiction: British Columbia

Winnipeg, MB:
B-1106 Henderson Hwy.,
Winnipeg, MB R2G 1L1
Tel/Fax: (204) 947 1728
jkdraft@shaw.ca
Mr. Jozef Kiška, Honorary Consul
Jurisdiction: Manitoba

Dr. Petr
Munk

Chiropraktik
1552 Bloor St. W.

Toronto, Ont.
www.drpetermunk.com

Ordinační
hodiny:
Pondělí-pátek:
10-13 a
15-19.

Tel.: 416/533-0005

MEDICAL AND RELAXATION
TREATMENTS
MASSAGE THERAPY
HOT STONE TREATMENT

MICHAEL EISNER, RMT,
MASC.

AT
Mind & Body
Liberated Village & Integrative Medicine

IAKE NABIZIME
NATUROPATIE; HYPNOTERAPIE,
SHIATSU, YOGU, QIKONG,
REFLEKOLOGII, REIKI,
AKUPUNKTURU ATD.

NĚKTERÉ SOUKROMÉ POJIŠTOVNY

KRYJÍ VYBRANÉ LÉČBY!
2921 Lakeshore Blvd West,
Etobicoke – at Islington Ave.
Tel. 416/823-1165, e-mail
michale@sympatico.ca

Translations

EVA
MESTICOVÁ

Překlady, tlumočení

Autorizovaná překladatelka

E-mail:
emestic@hotmail.com
416/922-8786

Business

ABE

Letáky, brožury, tiskoviny.

Tel.: (416) 530-4222
e-mail: abc@zpravy.ca
P. O. Box 176, Station "E"
Toronto, Ont. M6H 4E2

Canada-Czech Republic
Chamber of Commerce
Kanadsko-česká
obchodní komora

CZECH – NORTH AMERICAN
CHAMBER OF COMMERCE
909 Bay St. # 1006
Toronto, ON M5S 3G2
Tel./Fax: (416) 929-3432
E-mail: trade@ccrcc.net
www.ccrcc.net

Rozhovor bývalého redaktora Nového domova Aleše Březiny s bývalým redaktorem Nového domova Janem Rotbauerem

Ani Václav Havel v době, kdy psal krásné hry, by nenapsal podobně absurdní drama. Bývalý redaktor krajských novin, který po odchodu z těchto novin, se rozhodl vydávat vlastní plátek, hovoří rovněž s bývalým redaktorem stejných novin, kterého postihl po sedmnácti letech podobný osud. U Havla stejní herci hrají v rozličných rolích. Ve skutečnosti herci jsou různí, ale role se nemění. Jak tedy udělat rozhovor, aby to nebyl pláč nad rozdílným mlékem, opuštěné manželky a zhrzené milenky, které se spojily proti brutálnímu manželovi... Ale pokusme se o to.

ABE: Oba jsme odešli v určité vypjaté situaci a přesto na období, kdy jsme pracovali v *Novém domově* nechceme vzpomínat s hořkostí a zatrpklostí. Pro mne bylo obrovskou zkušeností například spolupracovat v začátku se Zdenou Škvoreckou v jejich nakladatelství. Hodně jsem se naučil. Co bylo pro tebe, když jsi přišel na Masaryktown tím pozitivním, tím, co tě nakoplo do té práce, kterou jsi dělal bezesporu rád?

JR: Do Nového domova jsem přicházel v únoru 2005 z Prahy, kde jsem měl za sebou devět let práce v reklamě. Reklama mi tehdy už doslova lezla krkem. Když to přeženu: mou prací bylo dobře placené oblování spotřebitele - ale společenský přínos té práce byl nulový. (Jen pro úplnost: z ČSSR jsem emigroval v roce 1984. V roce 1994, kdy jsem v Kanadě dostudoval univerzitu, jsem pak přesídlil zpět do své rodné Prahy, abych zde pokoušel štěstí na bujícím neokapitalistickém pracovním trhu...) Takže když už se mi reklama zajídala a navíc jsem chtěl, aby se naše děti naučily anglicky a aby vyrůstaly ve společnosti nezatížené odkazem Velkého října, začal jsem uvažovat o opětovné re-emigraci do Kanady. A tak jsem uvítal, když mi Julie Novotná, moje dobrá známá z Toronto, poslala počátkem roku 2005 e-mail, že se hledá nový redaktor Nového domova. Byla to šance začít dělat práci „pro lidi“, navíc práci, která mne baví a pro kterou mám dobrou kvalifikaci (jsem vyučený tiskař, studoval jsem do své emigrace novinařinu na Karlově univerzitě a pak lingvistiku a fotografii tady v Kanadě).

Práce v redakci Nového domova měla pro mne ale i jiné výhody: bydlím na Masaryktownu, pár metrů od svého (bývalého) pracoviště, byl jsem do značné míry „svým pánem“ a, alespoň zpočátku, mi do vedení novin nikdo moc nemluvil, takže jsem z ND mohl udělat to, co jsem z něj udělal a co se, myslím, většině čtenářů zamlouvalo. Navíc jsem se třeba naučil i vytvářet a vést internetové stránky a spoustu dalších zajímavých věcí.

ABE: Lišila se atmosféra, když jsi tam začínal, od té dnešní?

JR: Rozhodně. Po většinu mého „funkčního období“ byla předsedkyně Masarykova ústavu (MMI) a mou nadřízenou paní Alena Kottová, s níž jsem poměrně dobře vycházel. Zhoršování atmosféry nastalo v podstatě až s narůstajícím vlivem Roberta Tmeje v ředitelské radě MMI. Robert Tmej je, jak známo, profesionální byrokrat, což se zvýšenou měrou projevuje i ve způsobu jeho jednání s lidmi. Byl to on, komu se (mimo jiné) nelíbilo, že mám ve svém zaměstnaneckém poměru příliš mnoho svobody, a rozhodl se, že to tak nenechá... Jeho „působení“ postupně vedlo až k mé rezignaci.

ABE: Problém krajských organizací jako MMI je ale v tom, že buď dostanou zaměstnance, kteří si splní svoje povinnosti a mají „padla“ v 16:59, takoví většinou nenarazí.

Druhá skupina pracuje někdy i dlouhé hodiny navíc a začínou spravovat svěšenou roli jako svou vlastní. Pole skutečně začne po čase rodit ovoce, ale najednou je problém, jak s úrodou naložit a komu patří. Nebyl tvůj problém právě v tom, že jsi podobně jako já, najednou příliš hospodařil jako na svém?

JR: Zřejmě ano. U redaktora krajských novin lze ale očekávat, že se jeho osobnost a názory budou do novin dost promítat. Já sám jsem se snažil porozumět potřebám a názorům v Kanadě žijících krajanů a dělat noviny tak, aby jim co nejvíce vyhovovaly. Vedení MMI zpočátku nic nenamítalo. Postupem času se však mé názory (například vyjádřené v mých úvodnicích) začaly více a více křížit s „politikou“ ředitelské rady Masarykova ústavu.

ABE: Pamatuj se z doby, kdy jsem před léty působil na Masaryktownu, že se neustále diskutovalo o tom, jak zlepšit ekonomickou situaci v Novém domově, ačkoliv ten byl snad jedinou složkou, která do pokladnice Masarykova ústavu přinášela peníze. Pokud se dobře pamatují, bylo to okolo pěti tisíc ročně. Byly zde za tvého působení nějaké finanční problémy?

Rok 2007 - MASARYKTOWN:
JAN ROTBAUER FOTOGRAFUJE VZDUCHOLOH
A JÁ NA OPLÁTKU VYFOTOGRAFOVAL JEHO
ZE VZDUCHOLODI

JR: Nejsem si žádných vědom. S odchodem Julie Novotné jsem přestal mít o finanční situaci Nového domova přehled, protože mi již nikdo pravidelně nedodával měsíční účetní výpisy.

ABE: Pojišťovna, jak známo, nechce už Nový domov pojistit poté, co musela dvakrát vyplatit peníze. Jedním z hlavních problémů je tedy pojistka. Byl bys ochoten vést noviny s rizikem soudního procesu?

JR: Já jsem v tomto ohledu asi trochu hazardér, ale noviny bych (sám za sebe) klidně vedl nepojistěné. Myslím, že podobným situacím se dá předejít trochu opatrností a informovaností. (Já sám jsem o minulém případě, před deseti lety nebyl bohužel nikým informován, když jsem se ujal redaktorské funkce.)

ABE: Nebyl to první rozchod zaměstnanců MMI s vedením. Je znám případ Masarykovy školy, Nokturen, knihovny, správce parku. Svůj odchod jsi dosti důkladně popsal na svých internetových stránkách. Mohl bys to velice stručně s odstupem času a bez emocí popsat?

JR: To se asi velmi stručně popsat nedá... Zjednodušeně by se snad dalo říct, že ředitelská rada Masarykova ústavu sestává z lidí, kteří bohužel nemají žádné valné zkušenosti s řízením takové organizace. Nemají ani žádné valné zkušenosti v oblasti, již se v angličtině říká *human resources management*. Členy ředitelské rady se stali jen díky tomu, že se na jakési schůzi přihlásili, že onu organizaci dobrovolně povedou. Zejména někteří z nich se přihlásili zjevně jen kvůli vylepšení svého resumé a nebo snad aby si zvýšili vlastní sebeúctu či zdolali svůj komplex méněcennosti. - Nutno pro úplnost podotknout, že práci v ředitelské radě dělají zadarmo, ve svém volném čase, a jedinou odměnou jim může být vědomí, že jsou „prezidenty“, že něco a někoho ovládají a mohou rozhodovat o značném majetku. A jak se tak ti ředitelé na schůzích rady dohadují o poslání MMI a vymýšlejí, jak zajistit, aby „jejich“ organizace každoročně neprodělávala, soustřeďují se především na to, jak získat dobročinné dotace a jak ušetřit na nákladech za provoz MMI - včetně nákladů na mzdy zaměstnanců. Výběc je přitom nenapadne, že příčinou nevalných hospodářských výsledků MMI není to, že zaměstnanci málo sekají trávu, kupují si příliš drahé tužky či že se hudebníkům vystupujícím na Nokturech platí „příliš vysoké“ honoráře, ale že na vině je spíš nedostatečná nápaditost a podnikavost jejich vlastního ředitelování.

A tak začalo docházet k tomu, že se ředitelská rada MMI ocitala ve stále větším a větším „prezidentském opojení“, jednotliví členové se mezi sebou začali hádat a osočovat, začali podezírat a obviňovat „své“ zaměstnance z lenosti, nečinnosti a dokonce z nekvalitních úmyslů, začali jim posílat různé nelogické a postupem času i více a více neurvalé depeše, nevedené snahou o pozitivní komunikaci a dobré mezilidské vztahy. Není divu, vždyť ti ředitelé nejsou v mezilidských vztazích, ani v řízení zaměstnanců žádnými odborníky, jak již bylo řečeno. Jejich „prezidentování“ jim v některých případech natolik stouplo do hlavy, až, zdá se, zcela zastínilo schopnost zdravého úsudku. Postupně tak znechutili svou komisičnost a aroganci všechny své dobrovolné spolupracovníky - např. organizátory krajských koncertů, kteří tak koncerty přestali organizovat - a „své“ tři zaměstnance svou neomaleností doslova vyštípali ze dveří. (Dodnes se se dvěma z nich soudí o řádné odstoupné a dužij jim poděkování za jejich dlouholeté věrné služby.) Dále pak „ušetřili“ i tím, že zanedbali péči o venkovní bazén ve „svém“ parku, z něž se mnoho krajanů po dlouhá léta o prázdninách těšilo. Raději jej neotevřeli a nechali zpustnout, než by platili za jeho provoz.

ABE: V roce 1989, kdy jsem rezignoval na protest proti tomu, že mně jako redaktoru v době převratných změn nebylo povoleno jet oficiálně do Československa, ale mohl jsem tam jet pouze jako

soukromá osoba, vše probíhalo rovněž s emocemi, ale jiného druhu. V prosinci jsem oznámil rezignaci a jelikož mezi námi byla dohoda, že obě strany musí dodržet šestiměsíční výpovědní lhůtu, odešel jsem k 31. květnu 1990. Vy jste nic takového v dohodě neměli?

JR: Ne. Já jsem trochu moc impulzivní. Snášel jsem vše mlčky dost dlouho a onoho 7. srpna prostě „pohár mé trpělivosti přetekl“, prásknul jsem do stolu a vypadl.

ABE: Nový domov podstatně zvýšil předplatné, což jsi řešil větším rozsahem, nebylo by asi fér, kritizovat poslední číslo, které vzniklo svépomocí. Asi dnes bych se nechlubil prvním číslem Nového domova, které jsem zplodil v roce 1981 a ani první číslo zhotovené na počítači v roce 1986, kdy ještě nebyla laserová tiskárna, po grafické stránce, nenašlo pochopení u čtenářů. Myslíš, že je Nový domov schopen dodržet závazky vůči čtenářům?

JR: Tohle by byla otázka pro Alenu Kottovou, Aleši. Ona je teď oficiální redaktorkou ND. Kdoví, třeba se vypracuje a bude stokrát lepší než jsem byl já!

ABE: Cítíš ty sám nějaký dluh vůči čtenářům, a pokud ano, mohl by Satellite nějakým způsobem pomoci?

JR: Samozřejmě mne mrzí, že už nepokračuji v práci pro „svě“ čtenáře. Dělal jsem to moc rád a jejich chvála a uznání mne vždy velmi těšily a zavazovaly k ještě větší snaze. Byl bych moc nerad, kdyby si někdo z nich myslel, že jsem „se na ně vykašlal“, že jsem odešel kvůli penězům nebo něčemu podobnému. Hlavním důvodem, jak jsem už řekl, bylo, že mi ředitelská rada MMI odňala kontrolu nad novinami, udělala ze mne pouhého „redakčního dělníka“... Děkuji za nabídku pomoci, Satellite už pomohl otištěním tohoto textu.

ABE: Rádo se stalo, nebylo to poprvé, co jsme otiškli něco, co v ND být otištěno nemohlo. Možná, že někdo má pocit, že zas v ND je více volnosti než u nás! Ale o tom to je, že lidé si mohou vybrat a pokud se bude chtít vyjádřit někdo z ředitelské rady MMI k tomuto rozhovoru bude mít možnost!

Přeji hodně úspěchů!

Aleš Březina

Webová stránka J. Rotbauera:
www.canadianczech.com

Kerry Stratton a Má vlast dvakrát a po každé jinak v Torontu

www.nocturnesinthecity.com
entertainment@canada.sk

V neděli 14. 9. 2008 v 17 hodin

Nokturna v městě

Přednáška s hudebními ukázkami a pohoštěním

Kostel svatého Václava

496 Gladstone Ave. Toronto

Vstupné u vchodu: 20 dolarů

Ve čtvrtek 18. 9. 2008 v 20 hodin
bude řídit Torontskou filharmonii,
která uvede tuto symfonickou báseň
ve Ford Centre

v North Yorku vedle North York City Hall
(Toronto Centre for Arts)

Pro předplatitele Nokturen je 40% sleva.

Lístky na čísle: 416/499-2204

Rosti Brankovsky

Broker
Jedinečné služby

Pro prodej:

analýza trhu, obchodního trendu, místa, příprava domu pro prodej.

Pro kupce:

denní zasilání nabídky e-mailem, osobní prohlídka nemovitostí,
finanční asistence.

Jsem tu pro vás!

Sutton Group-Bayview Realty Inc. Brokerage

416 483-8000 - direct 416 443-9268

www.brankovsky.com * e-mail: rosti@brankovsky.com

S prodejem a nákupem domů
vám poradí

Luba Henderson

Tel.: 416/698-2090

Kostel sv. Václava v Torontu
srdečně zve na

SVATOVÁCLAVSKÉ POSVÍCENÍ

V SOBOTU 27. ZÁŘÍ – SEPTEMBRA 2008
v kostele sv. Václava
496 Gladstone Avenue

PROGRAM:

17.00 hod. Slavná mše svatá
(celebruje Biskop Petr Esterka ThDr.)

18.30 hod. Večeře

Taneční zábava – hraje hudební skupina Mira Letka

Vstupné: \$ 30.00 (včetně večeře)

Výpovědi po každé bohoslužbě v neděli v kostele
nebo telefonicky 416-538-2468 (paní Dana)
Doporučená rezervace!

Festival zaklepal na dveře

Letošní 33. Torontský mezinárodní filmový festival má stejnou chybu jako těch dvaatřicet předchozích. Vždy se totiž dovíme až na poslední chvíli, přesný rozvrh filmů a než dostanete noviny je již většina filmů vyprodána a některé filmy jsou již festivalovou historií. Totéž se stalo i letos s jediným českým filmem, který bude v Torontu uveden *The Country Teacher - Venkovský učitel*. (Film běží na festivalu v neděli 7. 9. ve 12 hodin v AMC, v pondělí 8. 9. v 15:15 Scotiabank 4 a v úterý 9. 9. v 21:00 ve Varsity 2). V hlavních rolích hrají Pavel Liška a Zuzana Bydžovská.

Slovenská kinematografie je zastoupena filmem Juraje Lehotského *Blind Loves - Slepé lásky*. V době uzávěrky našich novin film nebyl vyprodán a bude se hrát až v závěru festivalu (středa 10. 9. v 21:00 v AMC 4 a 5, v pátek 12. 9. v 16:45 v Isabel Bader Theatre a v poslední festivalový den v sobotu 13. září v 16:15 ve Varsity 2). S Jurajem Lehotským a učitelem hudby nevidomým Peterem Kolesárem měla tento týden pěkný rozhovor v pořadu *Nad věcí* v Českém rozhlasu - Radiožurnálu Jana Klusáková. Juraj Lehotský dělal tento film ze života slepých lidí pět let, snažil se proniknout do jejich světa, zbavit

se falešného sentimentu a od tabuizovat určitá klisé a předsudky, které nevidomé provázejí. Z rozhovoru jsme se dověděli, že v těchto dnech má film premiéru v

PAVEL LIŠKA A ZUZANA BYDŽOVSKÁ VE FILMU VENKOVSKÝ UČITEL

FOTO:FINÁLE

Praze, že měl velký úspěch na festivalu v Cannes, že již ho koupilo několik zemí v Evropě. Také jsme se dověděli, že Juraj Lehotský přijede na festival do Toronta a pokud se nám to podaří, uděláme s ním rozhovor.

Zatímco česká a slovenská kinematografie nabízí pouze jeden film, Maďarsko má tři snímky. Pravda film o malíři El Grecovi je v koprodukcí se Španělskem a Řeckem a Kornel Mundruczó natočil svůj film *Delta* v Rumunsku. To však nic nemění na tom, že maďarská kinematografie má co říci. Skvělé výkony Félix Lajka a Orsi Tóth, kteří hrají bratra a sestru v brutálním prostředí s tragickým koncem, to jen potvrzují. Násilí se stává normou. Mezilidské vztahy musí být perverzní s určitou brutalitou, jinak jsou nápadné a podezřelé. Krásná příroda kontrastuje s devastovaným městem, kde je jedinou

útěchou pálenka v křemě. Dialogy ve filmu jsou jednoduché. Mudruczóz nechává spíš kreslit kameru. Nebojí se dlouhých záběrů a přesto film nepůsobí zdouhavě. (*Delta* se hraje během celého festivalu, poslední představení je v sobotu 13. září v 12:45 v Scotiabank Theatre 4).

Hojně je zastoupena německá kinematografie. Čtyři snímky jsou z Polska. V polsko-francouzské koprodukcí je film Jerzy Skolimowského *Four Nights with Anna - Čtyři noci s Annou*, který navazuje na Kieslowkého *Decalogue - Desatero*. Tři z Ruska, dva z Rumunska a Kazachstánu, jeden ze Srbska, Bosny a Hercegoviny a Bulharska. Ironií je, že pro tisk a filmový průmysl se hrají třeba dva polské filmy současně. Ale to je tradiční potíž všech festivalů.

Aleš Březina

Česká a slovenská televize na internetu!

Správy im prinášali iba holuby

Bratislava-SME/Kristína Kúdelová-Vyčerpáný a zdemoralizovaný dokončil JARO VOJTEK svoj nový film Hranica. Šesť rokov nakrúcal v dedinách Veľké a Malé Slemence. Kedysi ho na ne upozornil spolužiak. V roku 1946 ich rozdelili medzi Slovensko a Ukrajinu, a rodinám i kamarátom znemohli, aby sa navzájom navštevovali. Vojtek takému príbehu nechcel veriť a spolužiakovi vravel: Čo si šiši?

Ale vybral sa tam. Počas nakrúcania zažil náš vstup do Európskej únie i do Schengenu. Obe udalosti hranice len potvrdili a on pochopil, že jedna hlúposť z minulosti sa už nedá ničím odčiniť.

Vojtek plánuje premiéru Hranice v januári. A keď ešte zoženie peniaze na filmovú kópiu a dokument pôjde aj do kín, bude to veľká udalosť. Rovnako, ako sme už zažili pri jeho nedávnom filme *My zdes*.

Vravíte, že rozdelená dedina Slemence na východe Slovenska vás šokovala. Neboli ste však na podobné absurdity zo socializmu zvyknutý?

„Socik som zažil, až do maturit. Ale v škole som ho príliš nepočítal a aj neskôr, keď už som šiel do života, ma ovládala akási lúžia. Spoliehal som sa na to, že ten náš veľký brat z násteniek nemôže byť až taký zlý. Keď mi teda spolužiak o rozdelených Slemenciach rozprával, naozaj som neveril. Také niečo som musel vidieť, a preto som sa vybral na cestu. Cestoval som dva dni. Prídem do dediny, a naozaj, zrazu rampa. A za ňou, už na Ukrajinu, dedina pokračovala.“

Ako sa tam dnes žije?

„Hneď som mal pocit, že tam žijú stratené, umierajúce duše. Rozdelenie dediny medzi dva štáty ich zasiahlo, a veľmi násilne. Najprv si mysleli, že hranica bude voľnejšia a oni sa budú môcť navštevovať. Čoskoro však pochopili, že to bude natvrdo. Mladí nemali kde robiť, odišli. Starší sa zrazu ocitli bez akýchkoľvek ideálov a rezignovali aj na založenie rodiny. A tí najstarší mohli už iba dožívať.“

Hranica za niekoľko hodín rozdelila nielen kamarátov, ale napríklad aj dcéru od rodičov, pretože v tom čase bola práve u starých rodičov na druhej strane dediny. Ako je možné, že sa ľudia nesnažili získať víza a aspoň občas svojich blízkých navštíviť?

„Rusi vnímali Československo ako krajinu na polceste k Západu. Nedôverovali mu, cítili z neho nebezpečenstvo, a preto bola hranica v Slemenciach rovnako prísne strážená ako naša hranica s Rakúskom. Po víza sa dalo chodiť až

po roku 1989, dovtedy sa ľudia k rampám nemohli ani priblížiť. Dostávali pokuty aj za to, že sa obzreli na druhú stranu. Väčšina z nich totiž rozprávala po maďarsky a to vojaci nemohli ukontrolovať. Správy sa teda dali posielat len cez holuby alebo pesničkami, keď sa kopalo na poli. Odsunutá dcéra sa raz na to pole musela vybrať v svadobných šatách, aby jej rodičia pochopili, že sa vydáva.“

Dalo by sa čakať, že po revolúcii sa veľa zmení. Prečo sa nezmenilo?

„S Ukrajinou sa veľmi komunikovať nedalo. O prechode sa mohlo rozprávať až po nástupe Juščenka.“

Lenže ani potom neprišiel do dediny nový život.

„Lebo starší ľudia medzitým zomierali a prichádzali o svojich kamarátov. A mladí sa už zas poriadne nepoznali. Dnes sa síce môžu vybrať aspoň do krčmy, je tam jedna centrálna, ale v skutočnosti tam nemajú koho stretávať. Ukázalo sa, že cez otvorené hranice sa teraz chodí po lacnejší tovar z Ukrajiny. Polovica východu si tam chodí po cigarety a alkohol. To znamená, že obyvatelia Slemencie majú o ďalší ideál menej. Nesloboda vystriedala biznis. A týmto novým sklamaním je ich život nasiaknutý.“

Napriek tomu sa vo vašom filme ukázalo čosi veľmi pekné. Aké dôležité sú v našich životoch vzťahy. Vieme ako-tak prežiť v socializme, vieme prežiť chudobu. Ale zabije nás, keď nemáme kamaráta.

„Vzťahy, to je naozaj naša bytostná prirodzenosť. V Slemenciach ich komunisti násilne pretrhli a teraz vidno, že takú veľkú bolesť už nič nevylieči. Tie duše sú už mŕtve. Môžu prísť k hranici a pozrieť sa na druhú stranu, ale už je neskoro. Politická a potom aj ekonomická mašinéria absolútne potlačila jednotlivé osudy. Nikto si ich nevášim, pretože pre nikoho nemali hodnotu.“

Rozmýšľali ste nad tým, čo by ste robili vy, keby ste sa narodili vo Veľkých alebo Malých Slemenciach?

„Presne preto som tento film robil, aby som si to zodpovedal. Chcel som zažiť ten pocit a pochopiť, ako taká hranica dokáže ublížiť. Mój spolužiak Tibor z dediny odišiel, jeden jeho kamarát spáchal samovraždu a druhý začal pašovať. Ja by som asi skončil podobne. Buď by som pašoval, alebo by som sa upil na smrť. Určite by som však dopadol zle.“

Človeku napadá taká naivná otázka - prečo sa dnes, keď už je komunizmus minulosťou, nevráti dedina do pôvodného stavu?

„Aj o tom sme sa bavili. Lenže rodiny, čo sa ocitli na druhej strane, sa postupne presťahovali hlbšie do Ukrajiny a rozvetlili sa tam. Keby teda dnes niekto posunul hranice späť, odtrhli by sme od koreňov zase ich. Znovu by mal niekto problém. V tom je to na hlavu padnuté. Už sa z toho nedá nijako vymotať. Hádám raz budeme citlivejší voči ľuďom, budeme ich počúvať a dobre zvažovať to, čo ideme spraviť.“

Veríte tomu?

„No, stále sa mi zdá, že v mene ekonomického blaha strácame citlivosť aj v európskom zlučovaní. Keď sa v Slemenciach staval prechod, siahli na pozemok jednej nevinnnej babke. A zbúrali aj kríž, ktorý si tam kedysi ľudia postavili na pamiatku slemeneckým obetiam. Niekoľko odstránil symbol - ale zase len v mene ničoho. Prítom také veci by sme si predsa mali

strážiť. Skoro som dostal mŕtvicu, keď som počul v parlamente, že v Európe už nebudeme potrebovať našu kultúru, pretože už budeme mať kultúru európsku.“

Po filme *My zdes* ste teda nakrútili ďalšiu správu o našej krajine a znovu ste nám tým pripravili silné emocionálne cvičenie. Naznačujete, že sa nemôžeme len sťažovať na komunizmus, lebo za veľa vecí si môžeme sami. Čo myslíte, kedy sa dostaneme aspoň trochu do normálu?

„V Slemenciach možno o dvadsať rokov. Keď prídu nové generácie a vzniknú nové vzťahy. A keď sa Ukrajina dostane do únie. Vtedy už hranica bude zbytočná. Lenže presne táto predstava dnes vo mne vyvoláva stále tú istú otázku. Načo to všetko bolo? Načo také nezmyselné ubližovanie?“

5. 9. 2008

TOČENÝ PRAZDROJ V ZÁPADNÍM TORONTU!

Fiddler's Dell Bar & Grill

Since 1954
Licensed under L.L.B.O.

Joe Karol
(416)767-8882

781 Annette Street
Toronto, Ontario M5S 2E4

KRATŠÍ JMÉNO, VÍCE MÍSTÁ!

Trans-Com Transport je nyní TCT

Změnili jsme lokalitu, abychom mohli nabídnout kvalitnější služby!

- Skladovací prostory činí 55,000 čtverečních stop
- Blízko mezinárodního letiště Pearson v Torontě
- Snadný přístup ke všem dálnicím
- Bezplatná telefonní linka zůstává 1-800-354-9046

TCT týdně přepravuje zboží mezi Severní Amerikou, střední a východní Evropou, s možností distribuce po celé Evropě, Kanadě a USA.

Připravujeme všechny typy a velikosti nákladů - od lodičků až po nákladní vozy - včetně automobilů, domácího vybavení, výstavních a technických materiálů.

Celní sklady v Torontě a Praze slouží jako distribuční střediska pro celou Evropu a Severní Ameriku.

Náš letecký oddělení v Praze provádí proclení a distribuci.

Máme více než 25 let zkušeností v mezinárodní námořní, letecké, silniční i železniční přepravě.

Novinka

Možnost skladování
a ukládání
v našich prostorách!
Neváhejte a zavolejte!

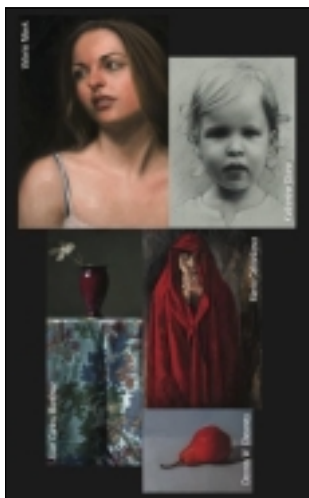

Najdete nás: 1260 Kamato Road, Mississauga, Ontario, Canada, L4W 1Y1

info@tct-ltd.com • www.tct-ltd.com • Tel: 905-361-2743 • Fax: 905-361-2753

TORONTO • PRAHA • OTTAWA • MONTRÉAL • BUFFALO • CHICAGO • ATLANTA

Tohle asi nepopřete - nechválíme léto v létě

Hamilton Conservatory for the Arts Gallery
& Under the Ribbon Fine Arts
present
The Inspired Line
An exhibition featuring the work of Classical Realist artist
Valérie Weisk, Oscar Capoteaga OSA, Maria Cabanikov OSA,
Juan Carlos Martinez, Katherine Stone, Dennis W. Cheaney,
Matt Tavis, David Gluck
Friday, September 5 - October 5, 2008
HCA
The Hamilton Conservatory for the Arts
126 James Street South Hamilton, ON L8P 3Z4
905-529-4303 vide@hca.ca www.hca.ca
The HCA is open to the public. Mon - Thurs 9-6, Sat 9-6

„Léto je mýtus, dovolená je pouhá reklama a prázdniny jsou humbuk.“ Tyto perly vyslovil rozhořčeně kamarád Zdeněk na terase kavárny *Books&Beans*, zatímco srpnové slunce filtrovaly listy a trsy oranžových jeřabin na stromu opodál. „Všiml sis kolik je slyšet pláňů před létem a skoro žádná chvála, když léto končí?“

Kývnul jsem hlavou, upil kafe z hrnku, vědoval, že Zdeněk má téma a tedy sólo: „Když jsem skautoval, odjížděl jsem do nějakého údolí u potoka na celý měsíc. První týden jsme budovali na zelené louce podsady, kuchyň, kopali latrínu a jámu na odpadky, a co všechno; týden jsme skotačili, třetí týden jsme putovali po hornatém okolí a poslední týden července jsme bourali tábor, aby po nás nezůstal ani jeden hřebíček či trška v pošlapané trávě...“

„My Ostraváci jsme to dělali stejně,“ vetknul jsem se do proudu řeči, a v srpnu jsem vždy pracoval u nějaké ostravské firmy, jako závozník, vykladač vagónů...“ „Taky tak,“ řekl Zdeněk, a po té perné robotě jsem se už těšil do školy.“

Mockrát jsme mudrovali, že páteří přátelství je podobnost styčných bodů v životní historii a zkušenosti, aby se dala rozmluva z něčeho začít; čekal jsem co dá.

„Dnes je mi léto protivné hlukem, chvatem a nesplnitelnými úmysly,“ řekl Zdeněk.

„Už je to tady, ten rostoucí hluk, jako

náhražka tichého rozvažování. A co?“

„Pozoroval jsem naše mladé jak se balili na týdenní cestu do Quebecu, naplnili dva kufry a marně jsem jim říkal, že cestovat se má nalahko, že člověk potřebuje tak hromsky málo, aby prožil dovolenou, ale nevyšly mě...“

„A jak se jim historický Quebec líbil?“ optal jsem se.

„To nevím, na mé dotazy odpovídají, že se teď chystají do Austrálie...“

„Austrálie?“ řekl jsem s podivem, „já ji znám jenom z knížek, ale je to pro mě hromsky nezajímavá země,“ dodal jsem. „To snad ani není dovolená, ale další pracovní úvazek tam jet.“

„To souhlasím, ale oni ne,“ řekl Zdeněk s povzdechem. „Mají doma mapu světa pověšenou na zdi a do ní zapichují špendlíky, kde už byli a chtějí být...“

„Podle mne,“ řekl jsem opatrně. „Je hledání nových míst následkem nelibých zážitků z té předchozí dovolené; když se člověku někde moc, ale moc líbí, chce tam jet znova. Naši sousedi z Ostravy jezdili na letní byt, tak tomu říkali, do stejné vesnice, tam měli pronajaté podkrovy, a tam žili celé prázdniny; pan Skotnica říkal, že dovolená je změna životního stylu, aby se člověk osvěžil tělesně i duševně.“

„A měl pravdu, ten tvůj soused Skotnica, protože mně se zdá, že dnes se lidi cestováním ještě víc poničí než byli poničení před cestou na dovolenou.“

„Mám v Sudbury známé, kteří tráví svou dovolenou v hotelu na periférii Sudbury, a ohromně si to pochvalují - chodí denně na dlouhé vycházky, plavou v jezeře, a když mají prádlo špinavé, zajedou si domů vyprat. Připadá mi to chytré...“

„Hahaha,“ zasmál se Zdeněk. „Tak ti mohu prozradit, že my jsme s Milenou na týden vypnuli elektřinu v našem baráku a měli jsme týdenní dovolenou bez elektrického proudu, bez teplé vody, telefonu a televize. Vyjedly jsme maso z mrazáku, všechno jsme vařili na otevřeném ohni, už jsem zapomněl, kolik to vyžaduje času, když kuchtíš bez elektrického sporáku. Po setmění jsme šli spát, za úsvitu jsme vstávali... Po týdnu jsme se těšili domů, ačkoliv jsme neodjeli z domu. Příští rok to natáhneme na dva týdny! Je to moje kampaň jak nekoupit chatu.“

Chechtali jsme se tomuto nápadu, ale určitě to přednesu Evě, slíbil jsem. Kterážto zahrne tenhle nápad jako typicky mužskou výstřednost neb to vaření bez sporáku by padlo na ní.

Cestou domů jsem šel kolem školy. Na hřišti rámusily děti a chvíli jsem je pozoroval, že vypadají docela spokojené, že jsou zpátky ve škole mezi svými kamarády.

Přeji hezký den a všechno dobré ve škole života.

Ross Firla-Sudbury

ZÁPIS DĚTÍ DO ČESKÉ ŠKOLY

SOBOTA 13. 9. v 10.00 h.

Východ:

Masaryktown, Společenská místnost, 3. patro.

Západ:

Bata Shoe Museum, 327 Bloor Street West, Toronto.

Informace v kanceláři MMI. Tel.: 416/439-4354

oprávněný distributor
českých filmů uvádí
premierově televizní
filmy a seriály ČT

VLNA

Třídílný dobrodružný film režiséra J. Svobody s
J. Bartoškou v hlavní roli.

Brainstorm

Téměř sci-fi komedie režiséra J. Stracha
s I. Trojanem, R. Brzobohatým a I. Chýlkovou
Vyžádejte si bližší informace.

Podporujte legální obchod!
Na základě autorských smluv mnoho nových filmů, TV
seriálů a zábavných pořadů dovezla a Vám nabízí
výhradně firma:

VIDEO EL CANADA
583 William Street, London, Ont. N6B 3E8
Tel.: (519) 434-9939; Fax: (519) 434-8182
E-mail: video.el@videocanada.com
www.videocanada.com
http://www.videocanada.com

Hearts Open Toronto and ARTICO present
HOT Sunday Showcase ARTICO HOT
— a monthly music and art adventure with a message

Sunday, September 14, 2008, 7 – 11 pm

Award-winning chanteuse from Prague
Eva Emingerová
and Friends

Upstairs Lounge
334 Queen West

Adults: \$10
Students \$5

ARTICO art show by
Náki Tichankova
Kaleidoscope (above, left)
Alena Poupa
Orchid (left)
Opening Sept. 14 at 7 pm. Until Oct. 5

www.heartsopen.ca zo@heartsopen.ca 416-971-7571

Hearts Open Program of Toronto is a not-for-profit organization that uses the arts to build communities.

Na okraj
Pokorný služebník boží Rev.
Ladislav Kozák 60

Je jedním z nejněvčetnějších zastánců československého přátelství; jako málokdo zná návaznost kultur, nejméně spojost židovství a křesťanství. Ovládá řadu jazyků, mezi nimi řečtinu a hebrejštinu. S výjimkou letní dovolené, jeho den má 24 hodin služby. Hraje na fujaru a do nedávna hrál kopanou. Jeho nos mu dodává informace o přítomnosti hub v lokalitě, v níž se nalézá. Není divu, že když letos (narodil se 16. srpna 1948) slavil šedesátiny, přišlo je oslavit přes 150 přátel, větší polovina 16. srpna a menší 17. srpna (nejednou se do sálu nevešli).

Neměl to vždycky lehké tento oddaný pastor Slovenskej ev. a v. církve sv. Pavla v Torontu. Narodil se v roce únoroňového puče, byly mu tři roky, když ztratil otce. S následky puče se potýkal značnou část svého dospělého věku. Tak na příklad na Slovensku evanjelický fakultu byl přijat až při třetím pokusu (na studium teologie ho připravoval, a duševním životem vedl, farář Matěj Tosler), po jednom roce musil studium přerušit a nastoupit vojenskou službu. Sloužil rok a byl propuštěn do civilu. Vrátil se na studia a zůstal na fakultě i po jejich dokončení jako asistent a současně jako duchovní správce-kaplan v Bratislavě. Pak se proti němu spiklo tehdejší vedení církevního života v Bratislavě a společným rozhodnutím Generálního biskupského úřadu v Bratislavě a Ministerstva kultúry-Sekretariátu pre veci cirkevne mu bylo - jako politicky nevyhovujícímu - zabráněno v další církevní práci. To bylo v roce 1987. Přistihl tři roky farář Kozák pracoval v nemocniční knihovně.

Ke změně došlo teprve pádem režimu a příchodem biskupa dr. Rudolfa Kostiala. Po 17. listopadu Laco (jak mu přátelé říkají) začal pracovat v církevním zpravodajství a v roce 1990 ho předsedající biskup pověřil založením a vedením redakce *Duchovného života* (ev. část) v Slovenskej televizi. Z této práce byl povolán do torontského sboru. Do Toronta přiletěl - se svojí paní Katarinou a synem Ladislavem - 14. listopadu 1991. Následující únor složil před komisí Misouriských synod kolokviální zkoušku a stal se řádným farářem *Lutheran Church - Misouriský Synod*. Letos v listopadu dovrší 16 roků služby Bohu a člověku v Torontu.

Čte se to skoro jako jízdní řád: vlak se zastaví v jedné staci, pak druhé... až se někde delší chvíli zastaví. Znáám trochu život Rev. Kozáka a jeho rodiny. Víím, že přechod z jedné zastávky do druhé často zasáhl celou rodinu a především ovšem Lacu Kozáka samotného. Jestliže na Slovensku se potýkal především s partijními funkcionáři, jeho příchod do Toronta byl předznamenán okolnostmi, které vyžadovaly radikální řešení představitele církve a pevnou ruku nového faráře. Ale to jsou v podstatě vnější okolnosti; co zanechá nejlhubší stopy, je farářovo putování s každým církevníkem jeho životem, s jeho nemocemi, s jeho duchovními problémy a ten nejtěžší - a snad nejvznešenější - bdít nad každou duší, jak se blíží k údolí smrti.

Ladislav Kozák miluje svoji rodinu, přírodu, hudbu a laskavá srdce. A nade vše ovšem Ježíše. Dostalo se mu velké milosti v jeho ženě Katarině.

Po čtyřiceti letech

Generální konzul České republiky v Torontu, Richard Krpač, je muž brilantních nápadů, které i velmi úspěšně uskutečňuje. Bylo tomu tak loňského roku s programem Glamorózní Prahy s módní přehlídkou, na kterou ještě dnes se spokojeným úsměvem (docela ctínoštěně) vzpomínám. Téma letošní Krpačovy akce bylo méně radostné: invaze Československa armádami Varšavské smlouvy v srpnu 1968. Richard Krpač si k 40. výročí této ne právě přátelské návštěvy do své oficiální rezidence, vedle zástupců krajanských a kanadských médií, pozval pět pamětníků (a aktivních účastníků) oněch srpnových dní: (v abecedním pořádku) kanadského diplomata Petera Blackwella, který v 80. letech převážel exilovou literaturu do Československa (a prozradil na sebe, že v mládí býval trockista - jediný trockista, s kterým jsem se kdy setkal); Josefa Čermáka (obyčejně jsem popisován jako právnický a publicista), televizní osobnost (vždycky se mi zdál ideálním zahraničním korespondentem), Joe Schlesingera, jedno z 669 šťastných dětí, které se devětadvacitiletému anglickému bankovnímu

úředníku Nicolasi Wintonovi podařilo v roce 1939 vyvést z Prahy, již okupované nacisty; věhlasného autora a - spolu s ženou Zdenou Salivarovou - zakladatele exilového nakladatelství 68 Publishers, Josefa Škvoreckého; a kanadského publicistu, člena hudební skupiny Plastic People of the Universe a Havlova překladatele, Paula Wilsona, který v CR prožil Pražské jaro i sovětskou okupaci.

Setkání bylo uvedeno krátkou vysvětlivkou generálního konzula a dokumentárním filmem Jana Němce, *Oratorium pro Prahu*, po němž následoval rozhovor pěti pamětníků, zachycený na zvukovém pásmu (k poslechnutí ve dvou verzích 8 MB a 12 MB) novinářem a vydavatelem Satellitu, Alešem Březinou, zatím co jiný novinář, Jan Rotbauer, schůzku zachytil kamerou. Zlatým hřebem recepcce, již byla schůzka zakončena, bylo rozložení se ale pravý Plzeňský Prazdroj, čepovaný z prvního originálního sudu, který po dlouhé době přímo z Plzně zavítal do Toronta a pyšně nabízený generálním konzulem, který - myslím - rozšíření požívání Prazdroje po celé Kanadě nejširšími vrstvami považuje za nejdůležitější úkol svého pobytu v Kanadě.

A jak jsem se díval na stárnoucí tváře mužů, kteří poznamenali svůj čas, toulal jsem se v paměti oněmi měsíci před čtyřiceti roky, kdy se na chvíli zdálo, že se stane zážrak. Vzpomínal jsem na cestu do Prahy, kam jsem byl přáteli poslán něco jako agent pozorovatel; viděl jsem se na Bradle (Bratislava byla plná sovětských vojenských vozidel), na láněm hřbitůvku a u Benešova hrobu v Sezimově Ústí - na všechny jsem položil věnce se stuhami Československého sdružení v Kanadě a Sokola; slyšel jsem hlas paní Benešové, nasaděné hovořící o mladém politiku Čestmíru Císařovi; vyvstal mi v paměti Ludvík Vaculík, autor *Dvou tisíc slov*, který mi řekl, že se právě vrátil z Cierne nad Tisou, kde probíhala jednání mezi Brežněvem a Dubčekem a že to visí na vlásku a že Dubček (částečně proto, že byl vychován v Sovětském svazu) přsvědčil své soudruhy, že Sověti nezasáhnou... O týden později, v ranních hodinách 21. srpna cesta s Jiřím Cornem a dalšími do Ottawa a cestou koncipování memoranda kanadské vlády s žádostí o odsouzení obsazení Československa a pomoc uprchlíkům (během několika měsíců Kanada jich přijala přes deset tisíc); masivní demonstrace v Torontě 26. srpna (kolega slyšel přenos z demonstrace na BBC v Londýně).

To všecko se stalo před čtyřiceti lety, kdy jsme skoro věřili v zážrak ...

Čas smutnit a čas...

... Ale tím návrat Prazdroje na kanadskou scénou neskončil. 21.8.2008 Krpačova kampaň o znovuvvedení Prazdroje v Kanadě pokračovala. Večer onoho dne proběhlo v Torontské restauraci *Boiler's House* symbolické otevření sudu *Pilsner Urquell* a tak *Plzeňský Prazdroj* - tentokrát komerčně - opět vstoupil na území Kanady, které opustil před sedmi lety. Nový management kanadské zastoupení věří, že během jednoho roku budou Prazdroj čepovat jen v rámci Toronta více než tři desítky restaurací.

Aktu otevření sudu se zúčastnilo čtyřicet hostů. Program uvedl Generální Konzul Krpač, který požádal přítomné, "aby se ve svých vzpomínkách přenesli o čtyřicet let zpět, do roku 1968, kdy jedna smutná historická událost stihala druhou - atentáty na Martina Luthera Kinga a Roberta Kennedyho, studentské bouře ve Francii, eskalace konfliktu ve Vietnamu, ale především (z našeho hlediska) tragický konec Pražského jara pod pásy tanků armád zemí Varšavské smlouvy právě 21.8." Z jednoho úhlu vzpomínání na jednu z tragických epizod našich dějin a šíření trhu českého piva (i piva tak zasloužilého jako Plzeňský Prazdroj) se jeví jako akce skoro brutálně nesourodé. Z jiného úhlu jsou prostě svědectvím, že život jde dál. Že milostivý čas stírá i nejbolestnější slzy, že národní (i osobní) tragédie skončí jako zežloutlé stránky v historické knize (či osobním deníku), že nutnost žít a tvořit (a prodávat) diktuje vymánit se ze smutku historických záznamů a hodit dnešku rukavici.

Generální Konzul Richard Krpač zná historii svého rodu jako skoro kdokoli, s kým jsem se setkal. Ale také ví, že je čas smutnit nad minulostí a že je čas chytit osud kolem pasu a psát vítěznou kapitolu o dnešku.

Josef Čermák

FACE FORWARD
CONTEMPORARY PORTRAITURE
CURATOR'S CHOICE
September 12 to November 8, 2008
Curated by Katerina Atanassova

Opening Reception:
Friday, September 12, 7 to 9 pm

This special exhibition features sixteen established and emerging contemporary artists and their approach to the genre of portraiture. *Face Forward* presents a selection of drawings, paintings, photography, sculpture and mixed media works by Natalia Husar, Gordon Beckes, Maria Gabenkova, Alexander Wassenko, Marianne Reim, Eliza Griffiths, Yan-mei Yoon, Srdjan Segan, Deborah Colvin, Teodoro Dragonetti, Vincent Pietropolo, Henry Regehr, Gill Cohen, Jenny Wing-Yee Tong, Victoria Cowan and Erik Jerezano.

Artists featured in the exhibition include: VICTORIA COWAN, DEBORAH COLVIN, HENRY REGEHR, TEODORO DRAGONETTI, MARIANNE REIM, GILL COHEN, GORDON BECKES, JENNY WING-YEE TONG, ERIK JEREZANO, MARIA GABENKOVA, ELIZA GRIFFITHS, YAN-MEI YOON, SRDJAN SEGAN, DEBORAH COLVIN, VINCENT PIETROPOLO, VINCENT PIETROPOLO, HENRY REGEHR, GILL COHEN, JENNY WING-YEE TONG, VICTORIA COWAN AND ERIK JEREZANO.

MARKHAM
276 Main St. in Historic Unionville 905.477.9371 www.natartgallery.ca

You are invited to an opening of an Art exhibition

'FROM MY HEART AND TRAVELS'

By **ORYTHIA JOHNSON**

At Mind & Body Integrated Medicine Clinic
2921 Lakeshore Blvd. West; Etobicoke, Ont.
Opening will take place September 14 2008 at 6 PM.
The show ends October 15, 2008

Čo nebolo v novinách

Bolo to dvadsaťkilometrov za Bratislavou. Bolo to pred polnocou v utorok 20. augusta 1968. Niektorí prišli na malej fiatka, a znelo to ako volanie, že horí. Oo Bratislavu cez starý most sa s hrmotom rútili sovietske tanky.

S dr. Ladislavom Antalíkom sme vlastne chceli diskutovať o plánovanom seriáli pre týždenník *Život*. Téma: politické a občianske rehabilitácie. Celkove nás bolo vari osem. Priateľov alebo známych.

Príchod tankov sa do novin, aj keď v inom kontexte, dostal. To, že sa pre noviny rodil seriál o rehabilitáciách, sa už do novin nedostalo. Ani ten náš nočný

návrat do mesta, ani mlčanie a zase vášnivé diskusie vari ôsmich ľudí v tichu a tme kdesi v Slávičom údolí 21. augusta o jednej nadrážke. Bratislava bola totiž plná tankov a cudzích vojakov. Iba v nočnej tme Slávičieho údolia sme mali záruku, že ešte pár minút alebo pár hodín nás, ani keby ako chceli, nedostanú.

Vrátili sme sa do mesta a rozišli. Potom som zostal medzi zástupmi sám. Šiel som k Dunaju. Nikdy, ani ako chlapec, som nevedel presne hádzať kamene, ale na starom dunajskom moste som tu polovičkou zlomenej tehly trafil. Azda preto, že som bol tak blízko. Azda preto, že terč bol taký veľký: tank. Možno si niekto povie: hlúpa emocionálna reakcia.

Azda o tretej nadrážke som kdesi uprostred mesta stretol športového novinára, kamaráta Vladimíra Maleca. Povedal, že by sme sa mali presvedčiť, kde vlastne všade sú spriatelene armády. Povedal, že jeho renaultka je rýchlejšia ako moja dochrámaná embéčka. Odviezli sme sa do Vajnora. potom do Ivánky. Ospalý vojak Československej ľudovej armády, dobré chlapčisko na strážii pred kasárnami ani nevedel, že v meste sú iní vojaci. Zhrozil som sa. To už bola racionálna reakcia. Bolo asi päť hodín ráno. Pred letiskom v Ivánke som zas racionálne zareval na spolusediaceho, kamaráta a súčasne šoféra renaultky: „Prestaň už, lebo ti jednu vrazím!“ On totiž so zaradenou jedničkou pomalým a striedavým zoštapovaním spojkového a plynového pedála tlačil pred sebou bezmenného vojaka cudzej armády. Lenže na cudzieho vojaka neplatili naše novinárske preukazy, ani to, že chceme vedieť, že máme „právo“ vedieť, čo sa deje. Pri tretom ustúpení pred renaultkou

o jeden krok dozadu odistil samopal...

„Prestaň, vrazím ti jednu. netlač ho! Má povel strieľať“ Vojak už napoly zdvihol samopal. (Po chvíli, keď sa Vlado dal presvedčiť, aby sme konečne cúvli, s miernym sarkastickým úsmevom som si pomyslel na všetkých kádrových referentov, ktorí mi celé roky znepríjemňovali život. Taká blesková myšlienka: Akí by boli na mňa hrdí! Konečne som rešpektoval moc.)

Nebolo to v novinách.

Nespal som dva dni a dve noci. O dva či tri dni, neskoro v noci som si z domu na Radlinského 6 niesol domov bochník chleba. Cez deň nebolo času nakupovať, kúpila mi ho rodina, vraj aby som od hladu nezomrel. Žena a deti boli mimo Bratislavu. Všetkým bol august a dovolenky. Okrem darovaného bochníka som niesol niekoľko výťažkov tajne tlačeného týždenníka *Život*. Nedaleko Avionu stál tank. Ticho a nemo. Potom zaburčal a vydal sa lenivo po Radlinského za mnou. Hľadajúc výklenky brán (málo ich bolo), ja som šiel po chodníku, tank po ulici. Nevedel som posúdiť, či sa tank zaujíma o bochník chleba, alebo o tie tajné výťažky časopisu. Keď ma napokon predišiel, keď zastavil a stíchol motor, pobúrilo ma, že stál presne na prechode, kde som občas varoval deti: „Pozor na autá!“ Znova tá blesková myšlienka: Detičky, pozor, držte sa rodičov za ručičky, ide tank! Ani to sa nedostalo do novin.

O trochu neskôr prišiel konečne na nás rad. Viedeň. Najmladšia dcéra „emigrovala“ dvojitzdňová. Bola v takej tej veľkej taške, čo v nej Viedenia nosili deti. Na kanadskom veľvyslanectve, v preplnenej čakárni, sme ju položili k stene. Tú tašku. A v nej tú dcéru. Volá sa

Mia. Päťročná dcéra Barbara stála v čakárni vadla, trojročný syn Alex sa zvedavo pýtal, čo nás čaká. Kanadský lekár sa o tašku skoro potkol. Snažil sa ospravedlniť staršej, päťročnej dcére emigrantke, že je nepozorný a že nedáva pozor na jej bábiku. Pochopil môj zúfaly posunok. Ano, doktor, „to“ v tej taške je živé! Kanadský personál nám potom zažela veľa šťastia v budúcom novom domove: „Good luck.“ Keď lietadlo pristálo v Montreale a dlho sme čakali v prijímačnej miestnosti, trojročný Atex zaplakal:

„...Cem ist do postelky do Batyslavu.“

Ani to nesmelo byť v novinách. Vo chvíli, keď píšem tieto riadky, nad Washingtonom visí horúce slnko. O štyri minúty začíname vysielat. Ozve sa Yankee Doodle, zvučka Hlasu Ameriky. Možno ju viacerí poznáte. U vás bude 21 hodín. Pred chvíľou som prešiel cez celý program. Včera boli voľby v Litve. Čo sa stalo a aké sú ohlasy? Poľsko reaguje na možnosť zjednotenia oboch nemeckých štátov. Istý profesor vystúpil s názorom na aplikáciu západných ekonomických modelov na štáty východnej Európy. Prinesieme interview so zakladateľom a reprezentantom ďalšej politickej strany v Československu...

Je to dobrý pocit, že tieto slová a moje meno môžu byť aj vo „vašich“ novinách. Sloboda totiž nieje poznaná nutnosť. Sloboda sú tolerancia, povinnosti a práva. Právo povedať názor. Aj právo hladat si, individuálne, svoje miesto a šťastie pod slnkom. Ale to už by som citoval z našej americkej ústavy... Vefa pozdravov a niekoľko vzávkov lúčov amerického slnka!

M. Dobrovodský - 1990

TATRA TRAVEL INC.

827A Bloor St. W.
Toronto, ON M6G 1M1
e-mail:
tatra_inc@hotmail.com

Vám ponúka
cestovanie
do celého sveta
Spolahlivo vybavíme!

Volejte
Annu Zapletalovú
Tel.: (416) 537-7698

Premiéra NHL v Praze

New York Rangers vs. Tampa Bay Lightning

Můžete vidět oba historické zápasy

3. - 6. října 2008

Zájezd zahrnuje: 3 noci v Praze, lístky na dva zápasy a letenku

Volejte Dagmar: 416/504-6399

for more informations call our team: Blanka Agnes Renata

662 Queen Street West
Toronto, ON M6J 1E5

Fax: 416-504-8186

E-mail: nitratravel@gmail.com

(416) 504-3800

or

1-800-825-7577

TICO # 224587
TICO # 2611380

Kozí mejdan

Není mejdan jako mejdan. Kdo zažil Kozí mejdan v Milkovicích během srpnového úpiňku, ten to dozajista potvrdí. Letos se tato jedinečná příležitost nabízela již po deváté. A čím že je tento osmidenní podnik věnovaný svobodomyšlnému způsobu života tak zajímavý?

Městského člověka upoutá asi především nefalšované, idylické prostředí klasického zemědělského statku s velkým stádem spokojených rohatých stvoření a s několika sebevědomými reprezentanty oslího rodu. Vesničana zase může ohromit pestré zastoupení mladé lidské čeledě, mezi níž nalezneme jak hlavy zdobené dready, tak i punkovými kohouty, a přehlédnout nelze ani klasické máničky. Jediné, co bychom tu marně hledali, je okázalost nejnovější módy a jakýkoliv materiální luxus. Ten se omezuje pouze na náušnici v uchu či

KOZÍ MEJDAN

FOTO: M. PETR

Zkrátka, vyznačavače různých subkultur zde spojuje jeden společný jmenovatel: svoboda. Jinde fráze, tady však přístup charakteristický především respektem k jinakosti toho druhého a vzájemnou tolerancí. Tolerancí nejen k sobě navzájem, ale i k těm místním čtverožcům, mezi nimiž pobíhají hostující pejskové všeho druhu. Mečení a oslí ržání tak doplňuje šetkot v nejrůznějších tóninách.

O hlavní zvukovou kulisu se tu však starají hudební nástroje a střídající se hudebníci. Výsledek je pak stejně pestrý, jako je složení tábora tančících či jinak se natřásajících posluchačů. Hudba zní hluboko do noci a ovládá prostor celé prapodivné komunity. K ránu ji nahradí nezvyklé ticho přerušované jen ševelením listů v korunách stromů, ptačím cvrkáním a již zmíněnými zvířecími projevy. O tom však z těch společensky unavených dvouoňých stvoření nemá v tuhle chvíli nikdo ani páru. Zalezla do stanů, případně do svých čtyřkolových vigwamů, zaparkovaných na vyhrazeném pozemku, uklidila se kamsi do trávy, a nevímajíc už ani blednoucí oblohu, kde měsíční svit dávno vystřídal drobné lucemičky hvězd.

Kolem poledního naruší tuto přírodní atmosféru první zavytí elektronické kytary, zadunění bubny či třesk bicích pokliček. Chvilí ještě panuje jakási zvuková rovnováha, ale pak opět zvítězí onen člověčí lomoz a rachot, kterému se říká příznačně big beat.

Panují tu právě polní podmínky, ovšem potěší občerstvení, nápoje i jídla, za ceny jinde platné tak asi před deseti lety. Svůj jídelníček můžete samozřejmě zpestřit také originálními kozími mléčnými produkty. A pokud jde o hygienu, nabízí se i takový luxus, jako jsou sprchové „cedníky“ vyústěné ze sluníčkem ohříváných plechových sudů zakotvených na konstrukci nad vašimi hlavami.

Svět je to sám pro sebe. Jako by jiný ani neexistoval. Jako by se na ten daleko venku mělo zapomenout. Tady nefrčí žádná olympiáda, sem nepronikne rachot tanků z Gruzie ani hádky z právě zasedajícího českého parlamentu. Epicentrem tu je jedna velká stodola na samotě na prahu Českého ráje s výhledem na nedaleký dětěnický zámek a na střechy usedlých libáňských měšťanů.

Organizátorem tohoto netradičního festivalu je majitel a farmář, bývalý disident a stálý bojovník za lidská práva v jedné osobě, Stanislav Penc. Připomenout si ho můžeme rovněž jako regionálního politika strany Zelených, jako zarostlou tvář hipíka z předvolebního plakátu vyकुkující z konopného kroví. Vždyt jedním z jeho politických cílů je i zrušení diskutabilních konopných restrikcí.

Utichla hudba, dohasly ohně, stodola se vyprázdnila. Kozí slavnost končí. Rohaté oslavenkyně a rohatí oslaveníci zvednou hlavy za odcházejícími hloučky vyčerpaných návštěvníků. Možná, že si říkají, „tak zase za rok v srpnu o úpiňku“. Ale kdo ví. V jejich studených zelených očích a na jejich drze přežvýkavájcí tlamě to pozná snad jedině jejich majitel. A ten, kdo by se ho rozhodl na to zeptat, dostane zaručeně návdavkem i pozvání na šachovou partii s přes půl metru vysokými figurami. A jak jinak, než s tou zatracenou rohovinou na kebuli.

© Miroslav Petr - srpen 2008

Tradiční výuka
kresby & malby
Academy of Art Canada
Tradiční výtvarná akademie
zaměřující se na poetický realismus,
figuru, portrét, zátiší a krajinu

Podobné výběrové programy existují mimo Kanadu.

Je to příležitost pro umělce, kteří se rozhodli postupovat alternativní uměleckou výukou *krok za krokem* jako v období před rokem 1900.

Studenti začínají od renesančního umění do 19. století, při čemž je kladen důraz na kresbu. *Můžete* se to naučit od učitelů, kteří studovali na F.A.A. (Florence Academy of Art). Lekce jsou v angličtině!

Zavolejte, co nejdříve a prohlédněte si naše studia.

Limitovaný počet studentů - hodinové, celodenní a týdenní kursy

Od začátečníků až po pokročilé.

Telefon: 416.658.0808

12. září, 2008
Poplujte s Novou Vizi

Eva Eringerová
neobchází oceánem Jazz na Hradě

Zveme Vás na 4. Benefiční Koncert s výjezdem na Ontario ve spolupráci s Video El Canada a lidovými Party Club s Akuna na loď **Katerina** 2008. Bude Vám navíc poskytnut občerstvení z České Republiky **Eva Eringerová** a mezinárodní společenská hudba **HOT**.

Drew Jurecka
a jeho skupina

Chris Plock

Info a Rezervace NSP: 416-763-1037

